

รายงานการวิจัย

คอมไพเลอร์เชิงพลวัตสำหรับจาวา (A Dynamic Compiler for Java)

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ผลงานวิจัยเป็นความรับผิดชอบของหัวหน้าโครงการวิจัยแต่เพียงผู้เดียว

รายงานการวิจัย

คอมไพเลอร์เชิงพลวัตสำหรับจาวา (A Dynamic Compiler for Java)

คณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญวิทย์ แก้วกลี

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

ผลงานวิจัยเป็นความรับผิดชอบของหัวหน้าโครงการวิจัยแต่เพียงผู้เดียว

กันยายน 2558

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่สำเร็จล่วงไปได้ด้วยดีหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานในมหาวิทยาลัย ทั้งในระดับสาขาวิชา สำนักวิชา สถาบันวิจัยสำนักวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และสถาบันวิจัยและพัฒนา และทีมพัฒนา Java Development Kit และผู้ช่วยวิจัยทุกท่าน

ผู้วิจัยขอขอบคุณ John Rose และ Remi Forax จากทีมพัฒนา invokedynamic เป็นพิเศษ ที่สนับสนุนข้อมูลทางเทคนิคในประเด็นเชิงลึกที่เกี่ยวข้องกับ invokedynamic และโครงสร้างอื่น ๆ ของ Java 1.7

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาการพัฒนาคอมไพเลอร์สำหรับแปลงโปรแกรมภาษาจาวาให้เป็นโปรแกรมที่ใช้ชุดคำสั่ง invokedynamic เพื่อเพิ่มคุณสมบัติความพลวัตให้กับโปรแกรม โดยทำการดัดแปลงคอมไพเลอร์ของจาวาใน OpenJDK 1.7 ให้สร้างเมธอดเริ่มต้นที่ทำการโยกไปหาตัวจัดการเมธอดและวัตถุคอลไลต์ซึ่งเชื่อมต่อกับเมธอดจริง แทนการเชื่อมต่อกับเมธอดจริงโดยตรง โดยเสนอกฎการแปลงในรูปแบบตามแคลคูลัสของ Featureweight Java

จากผลงานวิจัย พบว่าสามารถพัฒนาคอมไพเลอร์ที่แปลงโปรแกรมให้ใช้ชุดคำสั่ง invokedynamic ได้สำเร็จโดยทดสอบกับชุดตัววัด SciMark 2.0 และได้ผลการทำงานถูกต้อง 100% ด้วยชุดตัววัดดังกล่าว สำหรับประเด็นด้านประสิทธิภาพพบว่าโปรแกรมที่ใช้ชุดคำสั่ง invokedynamic ส่วนใหญ่มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเกิน 20% ของโปรแกรมดั้งเดิม โดยพบว่าโปรแกรมที่มีการคำนวณซับซ้อนจะทำให้ JVM ไม่สามารถดึงประสิทธิภาพของโปรแกรมที่ใช้ชุดคำสั่ง invokedynamic ได้เต็มที่ ซึ่งเป็นประเด็นที่สามารถปรับปรุง JVM ได้ในรุ่นต่อ ๆ ไป

Abstract

The research work described in this report studied a development of a compiler for translating a Java binary program into a program that utilizes invokedynamic instructions. The benefit of adding invokedynamic instructions is for increasing the dynamic property for the compiled program. The work tweaked a compiler in OpenJDK 1.7 to make it generate Bootstrap Method that allow linking Method Handles with Callsite Objects which connected with real methods. This work explain transformation rules using Featherweight Java calculus.

From the experimental results, the compiler can successfully translate programs from the SciMark 2.0 suite to be invokedynamic implanted and they work 100% correctly. From the performance perspective, the translated programs have performance around 20% compared to the original benchmark programs. There is an observation that the JVM could not optimize a complex invokedynamic program well enough, which is a for improving JVM in the future.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญรูป	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	5
บทที่ 3 กฎสำหรับแปลงโปรแกรมเป็น invokedynamic	9
บทที่ 4 การทดสอบ	34
บทที่ 5 บทสรุป	41
บรรณานุกรม	43
ประวัติผู้วิจัย	45

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 2.1 แผนผังแสดงการทำงานของคอมพิวเตอร์สำหรับแปลงโปรแกรม ให้เป็นชุดคำสั่ง invokedynamic	7
รูปที่ 4.1 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Composite Score ใน SciMark 2.0	35
รูปที่ 4.2 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ FFT ใน SciMark 2.0	36
รูปที่ 4.3 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Monte Carlo ใน SciMark 2.0	37
รูปที่ 4.4 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ SOR ใน SciMark 2.0	38
รูปที่ 4.5 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Sparse Matmul ใน SciMark 2.0	39
รูปที่ 4.6 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของการแยกตัวประกอบ LU ใน SciMark 2.0	40

บทที่ 1

บทนำ

ภาษา Java Virtual Machine Language (JVML) (Gosling, 2013) เป็นภาษากึ่งกลาง (intermediate language) ที่นิยามไว้ในข้อกำหนด (specification) ของ Java Virtual Machine ซึ่งโดยทั่วไปเรียกรหัสในภาษานี้ว่าไบต์โค้ด (Bytecode) โดยภาษา JVML นี้ได้ถูกออกแบบให้มีความสามารถทวนสอบ (verify) ได้ก่อนการรัน และรูปแบบของข้อมูลในภาษานี้มีข้อมูลเชิงชนิด (type information) ที่เพียงพอต่อการโยงกันเชิงสัญลักษณ์ (symbolic linking) ระหว่างหน่วยของคลาส ซึ่งในภาษา JVML มีการนิยามชุดคำสั่งสำหรับการเรียกใช้ (invoke) เมธอดของภาษา Java ไว้ 4 แบบตามชนิดของเมธอดที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามเพื่อสนับสนุนการทำงานของภาษากลุ่มพลวัต (dynamic language) นั้น ได้มีการนิยามชุดคำสั่ง invoke ตัวใหม่ที่มีชื่อว่า invokedyynamic (Da Vinci Machine project, 2009; Rose, 2008; Rose, 2009) ขึ้นมาเพื่อสนับสนุนกลุ่มภาษาพลวัต เช่นภาษา JavaScript (Mozilla Corp., 2015), Jython (Hugunin et al., 2015), JRuby (Nutter et al., 2015) หรือ Clojure (Hickey et al., 2015) เป็นต้น

กลุ่มภาษาพลวัตที่ไม่ใช่ภาษา Java นี้ได้รับการตอบรับในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม Java ยังเป็นภาษาที่มีความนิยมมากที่สุดจากการสำรวจ Programming Community Index (TIOBE Software, 2015) การทำให้ Java มีความสามารถเชิงพลวัตจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นมากขึ้นสำหรับในปัจจุบัน เนื่องจากความสามารถในกลุ่มภาษาพลวัตนั้นมีประโยชน์ในหลายกรณี เช่นการสร้างระบบเชิงลักษณะแบบพลวัต เป็นต้น (Kaewkasi, 2009)

รายงานวิจัยฉบับนี้อธิบายถึงการสร้างคอมไพเลอร์และ Software Development Kit (SDK) ที่แปลงภาษา Java เป็น JVML ซึ่งใช้ invokedyynamic เพื่อให้โปรแกรมที่คอมไพล์ออกมา นั้นมีพฤติกรรมเหมือนโปรแกรมจากกลุ่มภาษาพลวัต แต่รูปแบบไวยากรณ์ยังเป็นภาษา Java อยู่ โดยจะทำการศึกษาโครงสร้างภายในของ OpenJDK 1.7 (Oracle Corp., 2010) และทำการแก้ไขคอมไพเลอร์ javac ให้สร้างไบต์โค้ด (bytecode) แบบ invokedyynamic ซึ่งจะเป็นไปตามกฎการแปลงที่ทำการคิดค้นขึ้น

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาค้นคว้าการแปลงแบบฟอร์มจากการเรียกเมธอดปกติเป็นการเรียกเมธอดเชิงพลวัตในโปรแกรมสำหรับเครื่องจักรเสมือนจาวา
2. เพื่อพัฒนาคอมไพเลอร์ต้นแบบสำหรับภาษา Java ที่สร้างรหัสการเรียกเมธอดเชิงพลวัต

ขอบเขตของโครงการวิจัย

คอมไพเลอร์ที่พัฒนาขึ้นเป็นต้นแบบที่ทำงานได้บนระบบปฏิบัติการ Linux ชนิด 32 บิต เท่านั้น

ทฤษฎี สมมุติฐานและกรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

งานวิจัยนี้สร้างอยู่บนพื้นฐานของชุดคำสั่ง invokedynamic ของ Java Virtual Machine (JVM) สำหรับ OpenJDK 1.7 เป็นต้นไปนั้น ประกอบด้วยไบต์โค้ดใหม่ นั่นคือ invokedynamic และส่วนประกอบอื่นๆ เช่น เมธอดเริ่มต้น (bootstrap method) และตัวจัดการเมธอด (method handles) สำหรับตัวไบต์โค้ดของ invokedynamic นั้นเป็นคำสั่งขนาด 5 ไบต์ และไม่มีข้อมูลชนิดอยู่กับตัว invokedynamic เพราะได้รับการออกแบบไว้ให้สามารถแทนความหมายของคำสั่ง invoke ของ JVM ได้ทุกแบบ (Rose, 2008)

โครงสร้างที่ใช้ร่วมกับ invokedynamic เรียกว่า name-and-type เป็นโครงสร้างที่ระบุชื่อของ **จุดเรียกเมธอด** (call site) รวมทั้งข้อมูลชนิดของพารามิเตอร์ที่รับเข้า และ **ชนิดของการคืนค่า** โดย **เมธอดเริ่มต้น** (bootstrap method) เป็นเมธอดที่ทำงานในกระบวนการแรกสุดของขั้นตอนการเรียกใช้ invokedynamic และเมื่อทำงานเสร็จสิ้น **เมธอดเริ่มต้น**จะคืนค่าเป็นวัตถุของคลาส java.dyn.CallSite เมื่อมีการร้องขอจาก JVM โดยที่ JVM จะทำการส่งค่าข้อมูลของจุดเรียกพลวัตที่กำลังทำงานอยู่ไปให้**เมธอดเริ่มต้น**

คอมไพเลอร์ที่ต้องการสนับสนุนการทำงานแบบพลวัตที่ใช้คำสั่ง invokedynamic นั้นจำเป็นต้องทำการเตรียมการในการสร้างเมธอดที่เหมาะสมให้แต่ละคลาสโดยทำการลงทะเบียนตัวเมธอดให้กับ JVM ในส่วนการตั้งค่าเริ่มต้นของคลาส สำหรับในส่วนของการสร้างวัตถุของจุดเรียกนั้นจำเป็นต้องตั้งค่าเป้าหมายของวัตถุจุดเรียกด้วย**ตัวจัดการเมธอด** (method handle) ซึ่ง**ตัวจัดการเมธอด**เป็นโครงสร้างขนาดเล็กใน JVM ที่ออกแบบให้สามารถเรียกเมธอดได้ สำหรับโครงสร้างในลักษณะที่คล้ายกันนี้ ใน JDK 6 คือการประมวลผลด้วยกลไก Reflection (Bodden,

2010) เป็นการทำงานที่ได้ผลลัพธ์แบบเดียวกัน แต่จะมีประสิทธิภาพต่ำกว่าในระบบตามมาตรฐาน JSR-292 (Rose, 2008) ซึ่งใน JSR-292 มีการนิยามตัวจัดการเมธอดไว้หลายชนิด โดยชนิดที่จะใช้ในงานวิจัยนี้ คือ ตัวจัดการเมธอดโดยตรง (direct method handle) ซึ่งสามารถใช้กระบวนการของคลาส Lookup สร้างขึ้นมาได้

คำอธิบายศัพท์

เมธอดเริ่มต้น (Bootstrap Method) หมายถึง เมธอดของภาษาจาวาที่ถูกเรียกใช้งานเมื่อคำสั่ง `invokedynamic` ถูกเรียกใช้งานเป็นครั้งแรก

คอลไซต์ (Call site) หมายถึง ตำแหน่งการเรียกใช้งานเมธอดในโปรแกรม โดยเป็นตัวแทนของตำแหน่งดังกล่าวคือคลาส `CallSite` ซึ่งอยู่ในระบบของ Java Development Kit หรือ JDK

วัตถุคอลไซต์ (Call site object) หมายถึง วัตถุที่แทนตำแหน่งการใช้งานเมธอดซึ่งเป็นวัตถุของคลาส `CallSite` ที่ถูกส่งออกมาจากเมธอดเริ่มต้นสำหรับใช้งานกับคำสั่ง `invokedynamic`

ไบต์โค้ด (Bytecode) หมายถึงรหัสที่ใช้ทำงานกับเครื่องจักรเสมือนโดยในภาษาจาวาก็คือไฟล์ `.class` ที่ได้จากการคอมไพล์ไฟล์ `.java`

เครื่องจักรเสมือน (Virtual machine) หมายถึง เครื่องจักรที่ทำหน้าที่เป็นตัวกลางของการทำงานระหว่างไบต์โค้ดของโปรแกรมกับเครื่องจักร ในภาษาจาวาเครื่องจักรเสมือนช่วยให้ภาษาจาวาสามารถทำงานกับสถาปัตยกรรมของเครื่องจักรที่มีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันได้

สำหรับส่วนถัด ๆ ไปของเอกสารรายงานวิจัยฉบับนี้ประกอบไปด้วย การทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 จากนั้นจะเป็นการอธิบายกฎการแปลงเป็น `invokedynamic` ในบทที่ 3 และตามด้วยการทดสอบในบทที่ 4 และบทสรุปในบทที่ 5

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

คอมไพเลอร์และ SDK ที่จะพัฒนาขึ้นมาจะสร้างอยู่บน OpenJDK ที่ประกอบไปด้วย คอมไพเลอร์ javac ซึ่งทำการแปลงภาษา Java เป็นไบต์โค้ดและ Java Runtime Environment (JRE) โดยที่ระบบเดิมนั้นมีข้อจำกัดเชิงพลวัต คือ

1. คอมไพเลอร์ javac นั้นจะสามารถสร้างชุดคำสั่งแบบพลวัตได้ก็ต่อเมื่อมีการระบุให้คำสั่งดังกล่าวเป็นชนิดพลวัต ทำให้ไม่สามารถคอมไพล์ต้นรหัส (source code) ที่มีอยู่ในปัจจุบันให้ได้รับประโยชน์จากความเป็นพลวัตของโหนด invokedynamic ได้
2. JRE นั้นถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ทำงานในโหนดธรรมดา ไม่ใช่ในโหนด invokedynamic

ในปัจจุบันภาษาที่สนับสนุน invokedynamic ได้แก่ JRuby (Nutter et al., 2015) ซึ่งเป็น อิมพลีเม้นเตชันของภาษา Ruby (Matsumoto et al., 2015) โดยตัวคอมไพเลอร์ JRuby จะแปลงต้นรหัสภาษา Ruby ให้เป็นไบต์โค้ดตามรูปแบบของภาษา JVMCL และจึงทำการรันบน JVM แม้ว่า JRuby จะใช้ความสามารถของโหนด invokedynamic แล้วก็ตาม แต่ข้อจำกัดของการปรับใช้นั้นยังมีอยู่ที่ตัวภาษา อีกทั้งภาษา Java ก็เป็นภาษาที่ยังได้รับความนิยมอยู่มากในปัจจุบัน (TIOBE Software, 2015) ดังนั้นการสร้างคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่สนับสนุนความเป็นพลวัตของโหนด invokedynamic จึงมีประโยชน์ต่อผู้ใช้ทั่วไปที่จะสามารถนำไปปรับใช้ต่อไปได้นอกจาก JRuby แล้วกลุ่มภาษาพลวัต เช่น Groovy หรือ Clojure ก็มีแนวโน้มที่จะสนับสนุนโหนด invokedynamic โดย Groovy จะสนับสนุนโหนดนี้ในรุ่น 2.0 (Koenig et al., 2007)

ระบบ JSR-292 Backport (Forax, 2009) เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับโหนด invokedynamic โดยระบบนี้จะทำงานตรงข้ามกับงานวิจัยนี้ ซึ่ง Backport จะทำการอ่านไบต์โค้ดแบบ invokedynamic แล้วแปลงกลับเป็นไบต์โค้ดกลุ่มเดิมที่อยู่ในโหนดธรรมดา ซึ่งทำงานได้บน JDK 6 สำหรับกฎการแปลงที่ได้จากงานวิจัยนี้จะมีประโยชน์ในการทวนสอบความถูกต้องของการทำงานของ Backport นี้ด้วย

ในปี Pong และ Mouel (2012) เสนอโครงการ JooFlux ซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับสร้างระบบการโปรแกรมเชิงลักษณะ (aspect-oriented programming) แบบพลวัต โดยใช้คำสั่ง

invokedynamic โดยใช้กลไกของเมธอด filterArguments และเมธอด filterReturnValue ในแพ็คเกจ java.lang.invoke ในการรวมไบต์โค้ด (Bytecode combination) JooFlux ใช้เทคนิคการเชื่อมต่อเมธอดของ Bootstrap Method ร่วมกับ Call site object และพัฒนาระบบในลักษณะของ Java Agent ทำให้เกิดการแปลงไบต์โค้ดได้ในขณะเวลารันไทม์ ทำให้ระบบการโปรแกรมเชิงลักษณะของ JooFlux สามารถมีคุณสมบัติเชิงพลวัตได้

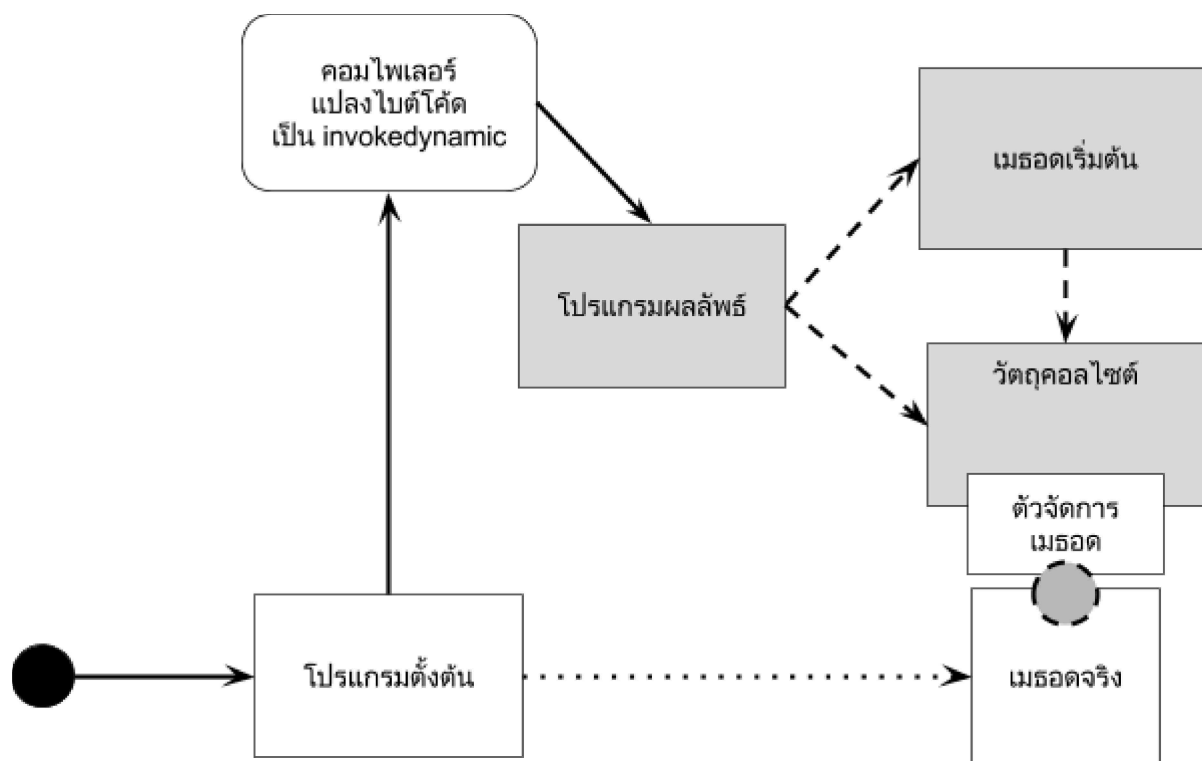
การทำงานของระบบคอมไพเลอร์ invokedynamic ที่นำเสนอในงานวิจัยนี้ รับตัวป้อน (input) เป็นไฟล์ .class และมีกระบวนการทำการแปลงไฟล์ .class ปกติให้สามารถทำงานด้วยชุดคำสั่ง invokedynamic โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบชุดคำสั่ง invoke ทั้งหมดใน .class
2. สร้างอะเรียร์ของตัวจัดการเมธอด (Method Handle)
3. สร้างเมธอดเริ่มต้น (Bootstrap Method)
4. แปลงชุดคำสั่ง invoke ทั้งหมดให้อยู่ในรูปแบบของ invokedynamic

เมื่อโปรแกรมรับไฟล์ .class ของภาษาจาวาเข้ามา ไฟล์ .class จะผ่านตัวแปลงไบต์โค้ดผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นโปรแกรม .class ของภาษาจาวาตัวใหม่ ที่ภายในมีการใช้งานคำสั่ง invokedynamic แทนที่คำสั่ง invoke อื่น ๆ เมื่อโปรแกรมที่ได้รับการแปลงเริ่มทำงาน จะเกิดกลไกการทำงานครั้งแรกที่ผ่านการทำงานของเมธอดเริ่มต้น (Bootstrap Method) จากนั้นเมธอดเริ่มต้นจะทำการสร้างวัตถุคอลไซต์ (Call site object) ที่เชื่อมโยงอยู่กับเมธอดจริง เพื่อทำงานต่อไป

2.1 เมธอดเริ่มต้น (Bootstrap Method)

เมธอดเริ่มต้น เป็นเมธอดที่ถูกสร้างขึ้นในขั้นตอนของการแปลงคำสั่งไบต์โค้ดที่ใช้เรียกคอนสตรัคเตอร์หรือเมธอดแต่ละประเภทไปเป็นคำสั่ง invokedynamic โดยเมธอดเริ่มต้นจะถูกเรียกใช้งานก็ต่อเมื่อตำแหน่งที่ถูกแปลงไปเป็นคำสั่ง invokedynamic ถูกเรียกเป็นครั้งแรก ซึ่งวัตถุของคลาส MethodHandle และวัตถุคอลไซต์เป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับใช้สร้างเมธอดเริ่มต้น

รูปที่ 2.1 แผนผังแสดงการทำงานของคอมไพเลอร์สำหรับแปลงโปรแกรมให้เป็นชุดคำสั่ง invokedynamic

รูปที่ 2.1 แสดงองค์ประกอบและแผนผังการทำงานของคอมไพเลอร์สำหรับแปลงโปรแกรมให้เป็นชุดคำสั่ง invokedynamic โดย *โปรแกรมตั้งต้น* จะโยน (ลูกศรเส้นประ) เข้ากับเมธอดจริงด้วยคำสั่ง invoke ต่าง ๆ หลังจากผ่านโปรแกรมคอมไพเลอร์จะได้ *โปรแกรมผลลัพธ์* ที่มี เมธอดเริ่มต้น วัตถุคอลไลด์ และใช้ตัวจัดการเมธอดโยนหาเมธอดจริง แทนการโยนเข้ากับเมธอดจริงโดยตรง โดยโปรแกรมผลลัพธ์จะใช้ invokedynamic แทนคำสั่ง invoke อื่น ๆ

2.2 ตัวจัดการเมธอด (Method Handle)

ตัวจัดการเมธอด (Method Handle) เป็นวัตถุของคลาส MethodHandle ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวอ้างอิงไปยังเมธอดหรือคอนสตรัคเตอร์โดยตรง ในบริบทของคำสั่ง invokedynamic นั้นหน้าที่ของตัวจัดการเมธอดเทียบได้กับตัวชี้ที่ทำการชี้ไปยังเมธอดหรือคอนสตรัคเตอร์ที่ต้องการเรียกใช้งานจริง

การค้นหาเมธอดหรือคอนสตรัคเตอร์ที่ต้องการอ้างอิงถึงนั้น สามารถแบ่งออกได้ตามประเภทของการเรียกใช้งาน โดยมีกลุ่มคำสั่งของการค้นหาเมธอดหรือคอนสตรัคเตอร์เพื่อให้ได้ตัวจัดการเมธอดของการเรียกแต่ละแบบสำหรับใช้ร่วมกับคำสั่ง `invokedynamic` ดังนี้

- 1) เมธอด `findStatic` ใช้สำหรับค้นหาเมธอดที่เป็นแบบสถิตย์ (Static method)
- 2) เมธอด `findVirtual` ใช้สำหรับค้นหาเมธอดทั่วไป หรือ เมธอดที่เป็นแบบอินเทอร์เฟซ
- 3) เมธอด `findSpecial` ใช้สำหรับค้นหาเมธอดที่ในการสืบทอด (Inherited method)
- 4) เมธอด `findConstructor` ใช้สำหรับค้นหาคอนสตรัคเตอร์

2.3 วัตถุคอลไซต์

วัตถุคอลไซต์เป็นวัตถุที่แทนตำแหน่งการใช้งานเมธอดซึ่งเป็นวัตถุของคลาส `CallSite` ที่ถูกส่งออกมาจากเมธอดเริ่มต้นในครั้งแรกที่คำสั่ง `invokedynamic` ถูกเรียกใช้งาน โดยถ้าคำสั่ง `invokedynamic` ถูกเรียกขึ้นอีกครั้งก็จะมาใช้วัตถุคอลไซต์โดยตรงซึ่งไม่ต้องเข้ามาทำงานในเมธอดเริ่มต้นอีก

ในบทถัดไปจะกล่าวถึงกฎการแปลงโปรแกรมปกติ ให้เป็นโปรแกรมที่บรรจุชุดคำสั่ง `invokedynamic` เพื่อแสดงให้เห็นความหมายของการทำงานของคำสั่ง `invoke` แต่ละประเภทที่เทียบเท่าความหมายของ `invokedynamic`

บทที่ 3

กฎสำหรับแปลงโปรแกรมเป็น invokedynamic

ในบทนี้จะกล่าวถึงกฎการแปลงสำหรับ invokedynamic สำหรับการเรียกใช้คำสั่ง invoke ชนิดต่าง ๆ ของ Java Virtual Machine โดยกฎการแปลงจะแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ตามชนิดของการ invoke นั่นคือ Static Method Call, Virtual Method Call, Interface Method Call, Inherited Method Call และ Constructor Call

3.1 การเรียกใช้เมธอดเชิงสถิตย

การเรียกใช้เมธอดเชิงสถิตย (Static Method Call) คือการเรียกใช้เมธอดระดับคลาสในภาษาจาวา ในส่วนนี้จะเริ่มต้นด้วยการอธิบายความหมายของ invokestatic โดยใช้ Featherweight Java (Igarachi, Pierce and Wadler, 2001) และตามด้วยการแปลงการเรียกใช้เมธอดเชิงสถิตย ไปเป็น invokedynamic

ความหมายของ invokestatic สามารถอธิบายได้ดังนี้ กำหนดให้มีโปรแกรม ตามรูปแบบ Featherweight Java

```
class C extends Object {
    static D m(Object arg1) {
        return new D()
    }
}

class D extends Object {
}

C.m(new Object())
```

โปรแกรมสำหรับเรียกใช้เมธอด m ของคลาส C ซึ่งคืนค่าเป็นวัตถุ D สามารถประมวลผลได้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

→ $C.m(new\ Object())\ \{new\ Object()/arg1\}$
 → $new\ D()$

ในภาษา JVML การเรียกใช้เมธอด $C.m(new\ Object())$ สามารถคอมไพล์เป็น $invokestatic$ ได้ด้วยกฎดังนี้

กฎการคอมไพล์เมธอดเชิงสถิตย

$$\frac{C.m(\bar{e}): D}{invokestatic(C, m, \bar{e}): Object}$$

กฎการแปลง $invokestatic$ ไปเป็น $invokedynamic$

$$\frac{mh = findStatic(C, m, D, typesof(\bar{e}))}{invokestatic(C, m, \bar{e}): Object \rightarrow invokedynamic(mh, \bar{e}): D}$$

โดย	mh	เป็นตัวจัดการเมธอด
	C และ D	เป็นคลาส
	m	เป็นเมธอด
	$\bar{e}$	เป็น expression

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ `javac` ปกติ จะเป็นการแปลงการเรียกใช้ภาษาจาวา เป็นภาษา JVML โดยการเรียกใช้เมธอดแบบ `static` ของ

$C.m(new\ Object())$

ได้ด้วย

$invokestatic(C, m, new\ Object()): Object$

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่เสนอในเอกสารฉบับนี้จะทำงานตามกฎนี้ ซึ่งด้วยกฎการแปลง `invokestatic` เราสามารถแทนที่การเรียกใช้

`invokestatic(C, m, new Object()) : Object`

ได้ด้วย

`invokedynamic((name  $\Rightarrow$  m, type  $\Rightarrow$  (Object) : D), new Object()) : Object`

จะสังเกตได้ว่า `invokestatic` คืนค่าเป็น Object เนื่องจากเป็นสิ่งที่ระบุไว้ในข้อกำหนดภาษา JVM

สำหรับขั้นตอนของการประเมินโปรแกรมจะทำให้โปรแกรมที่แปลงแล้วด้วยคอมไพเลอร์ซึ่งอยู่ในรูปแบบ

```
class C extends Object {
    static D m(Object arg1) {
        return new D()
    }
}

class D extends Object {
}

invokedynamic((name  $\Rightarrow$  m, type  $\Rightarrow$  (Object) : D),
               new Object()) : Object
```

โดยคู่ลำดับ $(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object) : D)$ คือโครงสร้าง NameAndType ตามข้อกำหนดใน JVM และกำหนดให้ตาราง BM เป็นดังต่อไปนี้

$(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object) : D)$ **match** $\{ (name, type) \rightarrow \text{new MH}(type, C.m) \}$

โดยคู่ลำดับ $(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object) : D)$ จะแปลงเป็นวัตถุของคลาส MH ซึ่ง
เป็นผลลัพธ์จากการ findStatic บนตาราง BM จะสามารถประเมิน invokedynamic ได้ด้วยขั้น
ต่อไปนี้

$invokedynamic((name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object) : D), new Object()) : Object$
 $\rightarrow invokedynamic(new MH((Object) : D, C.m), new Object()) : Object$
 $\rightarrow invokedynamic(C.m, new Object()) : D$
 $\rightarrow C.m(new Object()) : D$
 $\rightarrow new D()$

เมื่อแปลงกลับไปเป็นโปรแกรมที่เทียบเท่าการทำงานได้ปกติ นั่นคือโปรแกรมจะสามารถ
ทำงานได้ถูกต้อง

3.2 การเรียกใช้เมธอดเชิงเสมือน

เมธอดเชิงเสมือน (Virtual Method Call) คือการเรียกใช้เมธอดระดับวัตถุในภาษาจาวา
ในส่วนนี้จะเริ่มต้นด้วยการอธิบายความหมายของ invokevirtual โดยใช้ไวยากรณ์ของแคลคูลัส
สำหรับจาวา FeatherweightJava เช่นเดียวกับ Static Method Call และตามด้วยการแปลง
Virtual Method Call ไปเป็น invokedynamic

ความหมายของ invokevirtual มีดังต่อไปนี้ กำหนดให้มีโปรแกรม ตามรูปแบบ
Featherweight Java

```
class C extends Object {
  D m(Object arg1) {
    return this.getD();
  }
  D getD() {
    return new D();
  }
}

class D extends Object {
}

new C().m(new Object());
```

โปรแกรมสำหรับเรียกใช้เมธอด m ของวัตถุคลาส C ซึ่งคืนค่าเป็นการเรียกใช้เมธอด $getD()$ ของตัวมันเอง และในเมธอด $getD()$ นั้นคืนค่าเป็นวัตถุคลาส D โดยจะสามารถประมวลผลได้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

$new C().m(new Object()) / [this : new C(), arg1 : new Object()]$
 $\rightarrow new C().getD() / [this : new C()]$
 $\rightarrow new D()$

ในภาษา JVM การเรียกใช้เมธอด $new C().m(new Object())$ สามารถคอมไพล์เป็น $invokevirtual$ ได้ด้วยกฎดังนี้

กฎการคอมไพล์เมธอดเชิงเสมือน

$$\frac{new C().m(\bar{e}): D \quad this = new C()}{invokevirtual(C, m, this, \bar{e}): Object}$$

กฎการแปลง $invokevirtual$ ไปเป็น $invokedynamic$

$$\frac{mh = findVirtual(C, m, D, typesof(\bar{e})) \quad this = new C()}{invokevirtual(C, m, this, \bar{e}): Object \rightarrow invokedynamic(mh, this, \bar{e}): D}$$

โดย	mh	เป็นตัวจัดการเมธอด
	C และ D	เป็นคลาส
	m	เป็นเมธอด
	$this$	เป็นนิพจน์ $this$
	$\bar{e}$	เป็นรายการนิพจน์ของอาร์กิวเมนต์

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ `javac` ปกติ จะเป็นการแปลงการเรียกใช้ภาษาจาวา เป็นภาษา JVM โดยการเรียกใช้เมธอดเชิงเสมือนของ

$new C().m(new Object())$

ได้ด้วย

invokevirtual(C, m, new C(), new Object()) : Object

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่เสนอในเอกสารฉบับนี้จะทำงานตามกฎนี้ ซึ่งด้วยกฎการแปลง invokevirtual เราสามารถแทนที่การเรียกใช้

invokevirtual(C, m, new C(), new Object()) : Object

ได้ด้วย

*invokedynamic((name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (C, Object) : D),
new C(), new Object()) : Object*

ในลักษณะเดียวกันกับ invokestatic จะสังเกตได้ว่า invokevirtual คืนค่าเป็น Object เนื่องจากเป็นสิ่งที่ระบุไว้ในข้อกำหนดภาษา JVML สำหรับขั้นตอนของการประเมินโปรแกรมจะทำให้โปรแกรมที่แปลงแล้วด้วยคอมไพเลอร์ซึ่งอยู่ในรูปแบบ

```
class C extends Object {
    D m(Object arg1) {
        return this.getD();
    }
    D getD() {
        return new D();
    }
}

class D extends Object {
}

invokedynamic((name  $\Rightarrow$  m, type  $\Rightarrow$  (C, Object) : D),
               new C(), new Object()) : Object
```

โดยคู่ลำดับ (name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (C, Object) : D) คือโครงสร้าง NameAndType ตามข้อกำหนดใน JVML และทำการกำหนดให้มีตารางการแปลง NameAndType ไปเป็นตัวจัดการเมธอดดังนี้

$(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (C, Object): D)$ **match** { $(name, type) \rightarrow new MH(type, C.m)$ }

คู่ลำดับ $(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (C, Object): D)$ จะแปลงเป็นวัตถุของคลาส MH ซึ่งเป็นตัวจัดการเมธอด โดยเป็นผลลัพธ์จากการ findVirtual

จากการเตรียมการดังกล่าว จะสามารถประเมินโปรแกรมได้ด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

$invokedynamic((name \Rightarrow m, type \Rightarrow (C, Object) : D), new C(), new Object()) : Object$
→ $invokedynamic(new MH((C, Object) : D, C.m), new C(), new Object()) : Object$
→ $invokedynamic(C.m, new C(), new Object()) : D \{new C()/this\}$
→ $new C().m(new Object()) : D \{new C()/this, new Object()/arg1\}$
→ $new C().getD() \{new C()/this\}$
→ $new D()$

การเพิ่มความหมายของ this ลงไปใน invokedynamic เป็นเพราะในการสร้างจริงนั้นตัวจัดการเมธอดสำหรับ invokevirtual จะมีลักษณะการโยงอาร์กิวเมนต์ตัวแรก (binding) ให้เป็นวัตถุ this ตามการเรียกใช้เมธอดปกติ

เมื่อแปลงกลับไปเป็นโปรแกรมที่เทียบเท่าการทำงานได้ปกติ นั่นคือโปรแกรมจะสามารถทำงานได้ถูกต้อง

3.3 การเรียกใช้เมธอดเชิงอินเตอร์เฟส

การเรียกใช้เมธอดเชิงอินเตอร์เฟส (Interface Method Call) คือการเรียกใช้เมธอดบนอินเตอร์เฟสในภาษาจาวา ในส่วนนี้จะเริ่มต้นด้วยการอธิบายความหมายของ invokeinterface โดยใช้ไวยากรณ์ของแคลคูลัสสำหรับจาวา Featherweight Java เช่นเดียวกับ Static Method Call และ Virtual Method Call และตามด้วยการแปลง Interface Method Call ไปเป็น invokedynamic

ความหมายของ invokeinterface สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้ กำหนดให้มีโปรแกรม ตามรูปแบบ Featherweight Java

```

interface I {
    D m(Object arg1);
}

class C extends Object implements I {
    D m(Object arg1) {
        return this.getD();
    }
    D getD() {
        return new D();
    }
}

class D extends Object {
}

(I)new C().getD();

```

ในตัวอย่างแรกจะเป็นการเรียกใช้เมธอดไม่สำเร็จ ผลการทำงานเป็น stuck โดยโปรแกรมตัวอย่างจะพยายามเรียกใช้เมธอด getD ของคลาส C ผ่านการแคสต์เป็นอินเทอร์เฟส I ซึ่งสามารถแสดงขั้นตอนการประมวลผลที่เกิด stuck ได้ดังต่อไปนี้

→ *(I)new C().getD()* {*C implements I ok*}

→ *(new C() as I).getD()*

→ *stuck*

```

interface I {
    D m(Object arg1);
}

class C extends Object implements I {
    D m(Object arg1) {
        return this.getD();
    }
    D getD() {
        return new D();
    }
}

```

```
class D extends Object {
}

(I)new C().m(new Object());
```

ในตัวอย่างถัดมา โปรแกรมสำหรับเรียกใช้เมธอด `m` ของอินเทอร์เฟซ `I` ซึ่งคืนค่าเป็นวัตถุ `D` โดยมีขั้นตอนการแคสต์วัตถุ `new C()` ให้เป็นอินเทอร์เฟซ `I` ก่อนการเรียกใช้เมธอด `m` ในตัวอย่างนี้เป็นการประมวลผลที่สำเร็จ เนื่องจากการเรียกใช้เมธอด `m` สามารถทำได้ผ่านอินเทอร์เฟซ `I` โดยสามารถประมวลผลได้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

→ *(I)new C().m(new Object()) {C implements I ok}*
 → *(new C() as I).m(new Object()) {new C()/this, new Object()/args1}*
 → *new D()*

จากตัวอย่างที่ผ่านมาเทียบกับตัวอย่างของการเรียกใช้เมธอดแบบ Virtual จะเห็นได้ว่าการอ้างอิงถึงวัตถุคลาส `C` ในสองลักษณะที่ต่างกันคือ

`new C()`

และ

`(new C() as I)`

โดย `new C()` เป็นวัตถุคลาส `C` ที่มองจากภายนอกจะเห็นเมธอด `m` และเมธอด `getD` ตามนิยามของคลาส `C` ในขณะที่ `(new C() as I)` จะเป็นวัตถุคลาส `C` ที่มองจากภายนอกเห็นเพียงเมธอด `m` ตามนิยามของอินเทอร์เฟซ `I`

วัตถุ `(new C() as I)` สามารถสร้างได้ด้วย กฎการแคสต์ชนิดวัตถุเป็นอินเทอร์เฟซ โดยมีเงื่อนไขการแคสต์ตามนิพจน์ `(I)new C()` และมีการนิยามคลาส `C` ไว้ในตารางคลาส `CT` โดยที่ `C` จะต้อง อิมพลีเมนต์อินเทอร์เฟซ `I` แล้วสมเหตุสมผล

ในภาษา JVML การเรียกใช้เมธอด ($\text{new } C() \text{ as } I$). $m(\text{new } Object())$ สามารถคอมไพล์เป็น invokeinterface ได้ด้วยกฎดังนี้

กฎการคอมไพล์การเรียกใช้อินเตอร์เฟส

$$\frac{(\text{new } C() \text{ as } I).m(\bar{e}): D \quad \text{this} = (\text{new } C() \text{ as } I)}{\text{invokeinterface}(I, m, \text{this}, \bar{e}): Object}$$

กฎการแปลง invokeinterface ไปเป็น invokedynamic

$$\frac{mh = \text{findVirtual}(I, m, D, \text{typesof}(\bar{e})) \quad \text{this} = (\text{new } C() \text{ as } I)}{\text{invokeinterface}(I, m, \text{this}, \bar{e}): Object \rightarrow \text{invokedynamic}(mh, \text{this}, \bar{e}): D}$$

โดย	mh	เป็นตัวจัดการเมธอด
	C และ D	เป็นคลาส
	I	เป็นอินเตอร์เฟส
	m	เป็นเมธอดที่ประกาศไว้ใน I
	this	เป็นนิพจน์ this ที่แคสท์ชนิดเป็น I
	$\bar{e}$	เป็นรายการนิพจน์ของอาร์กิวเมนต์

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ javac ปกติ จะเป็นการแปลงการเรียกใช้ภาษาจาวา เป็นภาษา JVML โดยการเรียกใช้เมธอดแบบ interface ของ

$(\text{new } C() \text{ as } I).m(\text{new } Object())$

ได้ด้วย

$\text{invokeinterface}(I, m, (\text{new } C() \text{ as } I), \text{new } Object()) : Object$

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่เสนอในเอกสารฉบับนี้จะทำงานตามกฎนี้ ซึ่งด้วยกฎการแปลง invokeinterface เราสามารถแทนที่การเรียกใช้

$\text{invokeinterface}(I, m, (\text{new } C() \text{ as } I), \text{new } Object()) : Object$

ได้ด้วย

invokedynamic((name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (I, Object) : D),
(new C() as I), new Object()) : Object

ในลักษณะเดียวกันกับ *invokestatic* และ *invokevirtual* การเรียกใช้เมธอดแบบ *invokeinterface* คืนค่าเป็น Object ตามข้อกำหนดในภาษา JVML แต่จะต่างออกไปตรงที่ *invokeinterface* ทำงานกับอินเทอร์เฟส ในขณะที่ *invokestatic* และ *invokevirtual* ทำงานกับคลาส

สำหรับขั้นตอนของการประเมินโปรแกรมจะทำให้โปรแกรมที่แปลงแล้วด้วยคอมไพเลอร์ ซึ่งอยู่ในรูปแบบ

```
interface I {
    D m(Object arg1);
}

class C extends Object implements I {
    D m(Object arg1) {
        return this.getD();
    }
    D getD() {
        return new D();
    }
}

class D extends Object {
}

invokedynamic((name=>m, type=>(I, Object): D),
               (new C() as I), new Object()): Object
```

โดยคู่ลำดับ (name => m, type => (I, Object): D) คือโครงสร้าง NameAndType ตามข้อกำหนดใน JVML และทำการกำหนดให้มีตารางการแปลง NameAndType ไปเป็นตัวจัดการเมธอดดังนี้

(name => m, type => (I, Object): D) **match** { (name, type) -> **new** MH(type, I.m) }

คู่ลำดับ (name => m, type => (I, Object): D) จะแปลงเป็นวัตถุของคลาส MH ซึ่ง
เป็นตัวจัดการเมธอด โดยเป็นผลลัพธ์จากการ findInterface

จากการเตรียมการดังกล่าว จะสามารถประเมินโปรแกรมได้ด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

$$\begin{aligned} & invokedynamic((name \Rightarrow m, type \Rightarrow (I, Object) : D), \\ & \quad (new C() as I), new Object()) : Object \\ \rightarrow & invokedynamic(new MH((I, Object) : D, I.m), (new C() as I), new Object()) : Object \\ \rightarrow & invokedynamic(I.m, (new C() as I), new Object()) : D \{(new C() as I)/this\} \\ \rightarrow & (new C() as I).m(new Object()) : D \{new C()/this, new Object()/args1\} \\ \rightarrow & new C().getD() \{new C()/this\} \\ \rightarrow & new D() \end{aligned}$$

ความจำเป็นในการเพิ่มความหมายของ this ลงไปใน invokedynamic ในประโยค

$$\rightarrow invokedynamic(I.m, (new C() as I), new Object()) : D \{(new C() as I)/this\}$$

เนื่องจากการอิมพลีเมนต์จริงนั้นตัวจัดการเมธอด (method handle) สำหรับ invokevirtual
จะมีลักษณะการ bind argument ตัวแรกให้เป็นวัตถุ this ตามการเรียกใช้เมธอดปกติ

เมื่อแปลงกลับไปเป็นโปรแกรมที่เทียบเท่าการทำงานได้ปกติ นั่นคือโปรแกรมจะสามารถทำงานได้
ถูกต้อง

3.4 การเรียกใช้เมธอดสืบทอด

การเรียกใช้เมธอดสืบทอด (Inherited Method Call) คือการเรียกใช้เมธอดของซูเปอร์
คลาสในภาษาจาวา จะเป็นการใช้ invokespecial เพื่อเรียกใช้เมธอดของคลาสแม่ ในส่วนนี้จะเริ่ม
ต้นด้วยการอธิบายความหมายของ invokespecial โดยใช้ไวยากรณ์ของแคลคูลัสสำหรับจาวา
Featherweight Java เช่นเดียวกับ Static Method Call และ Virtual Method Call และ
Interface Method Call จากนั้นจะเป็นการอธิบายการแปลงการเรียกใช้ Inherited Method
Call เป็น invokedynamic

ความหมายของ invokespecial มีดังต่อไปนี้ กำหนดให้มีโปรแกรม ตามรูปแบบ Featherweight Java

```
class A extends Object {
  D m(Object args) {
    return new D();
  }
}

class C extends A {
  D m(Object arg1) {
    return super.m(arg1);
  }
}

class D extends Object {
}

new C().m(new Object());
```

ในตัวอย่างแรกจะเป็นการเรียกใช้เมธอดดังต่อไปนี้

- *new C().m(new Object())* {(new C() as A)/super, new Object()/arg1}
- *(new C() as A).m(new Object())* {(new C() as A)/this, new Object()/arg1}
- *new D()*

ในภาษา JVML การเรียกใช้เมธอด $super.m(args)$ สามารถคอมไพล์เป็น $invokespecial$ ได้ด้วยกฎดังนี้

กฎการคอมไพล์การเรียกใช้เมธอดสืบทอด

$$\frac{super.m(\bar{e}): D \quad this=new C() \quad class C extends A \{...\} ok}{invokespecial(A, m, (this as A), \bar{e}): Object}$$

กฎการแปลง $invokespecial$ ไปเป็น $invokedynamic$

$$\frac{mh = findSpecial(A, m, D, typeof(\bar{e})) \quad this = new C()}{invokespecial(A, m, (this as A), \bar{e}): Object \rightarrow invokedynamic(mh, this, \bar{e}): D}$$

โดย mh เป็นตัวจัดการเมธอด
 A, C และ D เป็นคลาส
 m เป็นเมธอด
 $this$ เป็นนิพจน์ $this$
 $super$ เป็นนิพจน์ $super$
 $\bar{e}$ เป็นรายการนิพจน์ของอาร์กิวเมนต์

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ `javac` ปกติ จะเป็นการแปลงการเรียกใช้ภาษาจาวา เป็นภาษา JVML โดยการเรียกใช้เมธอดของการสืบทอด

$super.m(new Object())$

ในคลาส C ที่สืบทอดจาก A ได้ด้วย

$invokespecial(A, m, new C(), new Object()) : Object$

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่เสนอในเอกสารฉบับนี้จะทำงานตามกฎนี้ ซึ่งด้วยกฎการแปลง $invokespecial$ เราสามารถแทนที่การเรียกใช้

$invokespecial(A, m, new C(), new Object()) : Object$

ได้ด้วย

*invokedynamic((name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (A, Object) : D),
new C(), new Object()) : Object*

สังเกตได้ว่า invokespecial จะต้องเรียกใช้ภายในคลาส และเป็นนิพจน์อิสระไม่ได้ นั่นคือ การเรียกใช้จะต้องเริ่มจากนิพจน์อื่นที่เข้าไปทำงานภายในเมธอด สำหรับขั้นตอนของการ evaluate จะทำให้โปรแกรมที่แปลงแล้วด้วยคอมไพเลอร์ซึ่งอยู่ในรูปแบบ

```
class A extends Object {
    D m(Object args) {
        return new D();
    }
}

class C extends A {
    D m(Object arg1) {
        return invokedynamic((name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (A, Object): D),
                               new C(), new Object()): Object
    }
}

class D extends Object {
}

new C().m(new Object());
```

โดยคู่ลำดับ (name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (A, Object): D) คือโครงสร้าง NameAndType ตามข้อกำหนดใน JVMIL และทำการกำหนดให้มีตารางการแปลง NameAndType ไปเป็นตัวจัดการเมธอดดังนี้

(name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (A, Object): D) **match** { (name, type) -> **new** MH(type, A.m) }

คู่ลำดับ (name $\Rightarrow$ m, type $\Rightarrow$ (A, Object): D) จะแปลงเป็นวัตถุของคลาส MH ซึ่งเป็นตัวจัดการเมธอด โดยเป็นผลลัพธ์จากการ findVirtual

จากการเตรียมการดังกล่าว จะสามารถประเมินโปรแกรมได้ด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

```
invokedynamic((name⇒m, type⇒(A, Object): D),  
               new C(), new Object()): Object
```

new C().m(new Object())

→ *invokedynamic((name ⇒ m, type ⇒ (A, Object) : D), new C(), new Object()) : Object*

→ *invokedynamic(new MH((A, Object) : D, A.m), new C(), new Object()) : Object*

→ *invokedynamic(A.m, new C(), new Object()) : D {(new C() as A)/this}*

→ *(new C() as A).m(new Object()) : D {(new C() as A)/this, new Object()/arg1}*

→ *new D()*

การแทนค่า *invokedynamic(A.m, new C(), ...): D* ของนิพจน์ *this* ที่คลาสของนิพจน์ *this* (ในที่นี้คือ *C*) ต่างกับคลาสเจ้าของเมธอด (ในที่นี้คือ *A*) จะเป็นการแทนที่ด้วยวัตถุที่แคสท์แล้ว ตามตัวอย่างจะได้ *(new C() as A)* เนื่องจากมีความจำเป็นที่ต้องให้วัตถุ *this* มีข้อมูลของซูเปอร์คลาส เพื่อให้สามารถเลือกเมธอดของคลาสแม่มาเรียกใช้ได้

ในลักษณะเดียวกันกับการเรียกใช้เมธอดสำหรับ *invokevirtual* การเพิ่มความหมายของ *this* ลงไปใน *invokedynamic* เป็นเพราะในการสร้างจริงนั้นตัวจัดการเมธอดสำหรับ *invokespecial* จะมีลักษณะการโยงอาร์กิวเมนต์ตัวแรก (binding) ให้เป็นวัตถุ *super* / *this* ตามการเรียกใช้เมธอดปกติ

เมื่อแปลงกลับไปเป็นโปรแกรมที่เทียบเท่าการทำงานได้ปกติ นั่นคือโปรแกรมจะสามารถทำงานได้ถูกต้อง

3.5 การเรียกใช้คอนสตรัคเตอร์

การเรียกใช้คอนสตรัคเตอร์ (Constructor Call) คือการเรียกใช้คอนสตรัคเตอร์ในภาษาจาวา การเรียกใช้คอนสตรัคเตอร์ในภาษาจาวาจะเป็นการเรียกใช้ด้วย *invokespecial* เช่นเดียวกับ Inherited Method Call แต่มีข้อแตกต่างตรงที่การเรียกใช้คอนสตรัคเตอร์เป็นการ *invokespecial* บนเมธอดพิเศษชื่อ *<init>*

ความหมายของคอนสตรักเตอร์ มีดังต่อไปนี้ คอนสตรักเตอร์มีหน้าที่ตั้งค่าให้ฟิลด์ของวัตถุแต่ละฟิลด์ โดนกำหนดให้มีโปรแกรม

```
class C extends Object {
    D d;
    C() {
        this.d = new D();
    }
}

class D extends Object {
}

new C().d
```

new C().d

→ *new C(d : new D()).d*

→ *new D()*

สัญลักษณ์ *new C(d: new D())* หมายความว่า วัตถุ *new C()* ที่มีฟิลด์ *d* และฟิลด์ *d* มีค่าเป็น *new D()* ในการอิมพลีเมนต์จริงของ Java Virtual Machine นั้น การเรียกใช้ *invokespecial* ของคอนสตรักเตอร์จะคืนค่าเป็นชนิด *void (V)* เนื่องจากลำดับของชุดคำสั่ง JVMIL มีลักษณะดังต่อไปนี้

<i>aload 0</i>	# ทำการโหลดตัวแปร <i>this</i> เข้าสู่ stack
<i>invokespecial(C, <init>): V</i>	# เรียกใช้คอนสตรักเตอร์ของคลาส <i>C</i>
<i>aload 0</i>	# ทำการโหลดตัวแปร <i>this</i> เข้าสู่ stack
<i>return 0</i>	# คืนค่าตัวแปร <i>this</i> ที่เป็นวัตถุ

แต่ในแคลคูลัสที่ใช้จะทำการลดรูปการเรียกใช้ *invokespecial* สำหรับคอนสตรักเตอร์ให้สามารถคืนค่าได้ เพื่อให้ความหมายเทียบเท่าชุดคำสั่งดังกล่าว

```

class C extends Object {
    D d;
    C() {
        this.d = new D();
    }
}

class D extends Object {
}

invokespecial(C, <init>, new C).d

```

นิพจน์ในแคลคูลัสที่เทียบเท่ากับชุดคำสั่งข้างต้นคือ

$invokespecial(C, <init>, new C) : C$

โดย $new C$ หมายถึงนิพจน์การสร้างวัตถุแต่ยังไม่ถึงขั้นตอนการเรียกใช้คอนสตรักเตอร์ ซึ่งแตกต่างกับนิพจน์ $new C()$ ที่แสดงถึงวัตถุสมบูรณ์ที่ผ่านการเรียกใช้คอนสตรักเตอร์แล้ว

ในภาษา JVMML การเรียกใช้เมธอด $new C()$ สามารถคอมไพล์เป็น $invokespecial$ ได้ด้วย กฎดังนี้

กฎการคอมไพล์การเรียกใช้คอนสตรักเตอร์

$$\frac{new C(\vec{e})}{invokespecial(C, <init>, new C, \vec{e}) : C}$$

กฎการแปลง $invokespecial$ ไปเป็น $invokedynamic$

$$\frac{mh = findConstructor(C, typesof(\vec{e}))}{invokespecial(C, <init>, new C, \vec{e}) : C \rightarrow invokedynamic(mh, new C, \vec{e}) : C}$$

โดย	<i>mh</i>	เป็น ผู้จัดการเมธอด
	<i>C</i>	เป็น คลาส
	<i>new C</i>	เป็น นิพจน์วัตถุที่ยังไม่ผ่านการสร้างของคอนสตรัคเตอร์
	$\bar{e}$	เป็น รายการนิพจน์ของอาร์กิวเมนต์

ในขั้นตอนของคอมไพเลอร์ภาษาจาวาที่เสนอในเอกสารฉบับนี้จะทำงานตามกฎนี้ ซึ่งด้วยกฎการแปลง *invokespecial* สำหรับคอนสตรัคเตอร์สามารถแทนที่การเรียกใช้

invokespecial(C, <init>, new C) : C

ได้ด้วย

invokedynamic((name =><init>, type => () : C), new C) : C

โดยคู่ลำดับ (name => <init>, type => () : C) คือโครงสร้าง NameAndType ตามข้อกำหนดใน JVMIL โดยมีการระบุ name เป็น <init> เนื่องจาก <init> เป็นชื่อเฉพาะของเมธอดที่แทนคอนสตรัคเตอร์ในภาษา JVMIL และทำการกำหนดให้มีตารางการแปลง NameAndType ไปเป็น ผู้จัดการเมธอดดังนี้

(name => <init>, type => () : C) **match** { (name, type) -> **new** MH(type, C.<init>) }

คู่ลำดับ (name => <init>, type => () : C) จะแปลงเป็นวัตถุของคลาส MH ซึ่งเป็นตัวจัดการเมธอด โดยเป็นผลลัพธ์จากการ findConstructor

จากการเตรียมการดังกล่าว จะสามารถประเมินโปรแกรมได้ด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

```

class C extends Object {
  D d;
  C() {
    this.d = new D();
  }
}

class D extends Object {
}

invokedynamic((name⇒<init>, type⇒(): C), new C).d

```

invokedynamic((name ⇒< init >, type ⇒ () : C), new C).d
 → *invokedynamic(new MH() : C, C. < init >), new C).d*
 → *new C(d : new D()).d*
 → *new D()*

การเรียกใช้คอนสตรักเตอร์นั้นมีโอกาสทำให้เกิดผลข้างเคียง (side-effect) ซึ่งทำให้สถานะของวัตถุเปลี่ยน โดยกำหนดให้ `new C(d: new D())` แทนวัตถุคลาส C ที่เกิดผลข้างเคียงมีค่าฟิลด์ d เป็นวัตถุ `new D()`

ดังนั้นเมื่อมีการเรียกดึงค่าฟิลด์ด้วย `.d` บนวัตถุดังกล่าวจะเกิดการ evaluate ให้คืนค่าเป็นค่าวัตถุ `new D()` ของฟิลด์ d

เมื่อแปลงกลับไปเป็นโปรแกรมที่เทียบเท่าการทำงานได้ปกติ นั่นคือโปรแกรมจะสามารถทำงานได้ถูกต้อง

3.6 ฟังก์ชันช่วยเหลือ (Helper Functions)

ฟังก์ชันช่วยเหลือ คือฟังก์ชันสำหรับใช้ร่วมกับกฎการประเมินเพื่อให้กฎการประเมินสามารถใช้อธิบายการประเมินของโปรแกรมได้อย่างกระชับและรัดกุมมากขึ้น

3.6.1 การแมชต์และกำหนดตัวจัดการเมธอด

กำหนดให้

$$mh = (name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object): D)$$
$$(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object): D) \text{ match } \{ (name, type) \rightarrow \text{new MH}(type, C.m) \}$$

3.6.2 ฟังก์ชัน lookup

```
lookup(CT, m, t) {  
    คืนค่า CT[C] ที่บรรจุเมธอด m ซึ่งมี signature เป็นชนิด t  
}
```

3.6.3 ฟังก์ชัน typeof

```
typeof(e) {  
    คืนค่า C เมื่อ  $\frac{e = \text{new } C(\vec{x})}{C}$   
}
```

3.6.4 ฟังก์ชัน typesof

```
typesof(e) {  
    คืนค่าเป็น เซตว่าง ถ้า e == null  
    คืนค่าเป็น typeof(head(e)) + typesof(tail(e))  
}
```

3.6.4 ฟังก์ชัน body

```
body(m, C) {  
    คืนค่าเป็นร่างเมธอด m ของคลาส C  
}
```

3.6.5 ฟังก์ชัน field

```
field(f, C) {  
    คืนค่าเป็นคู่ลำดับนิยามของฟิลด์ f ของคลาส C  
}
```

3.7 กฎการประเมิน (Evaluation Rules)

กฎการประเมิน คือกฎที่ใช้ ...

กฎการ lookup ตัวจัดการเมธอด:

$$\frac{(name \Rightarrow m, type \Rightarrow (Object):D) \quad C = lookup(CT, m, type)}{new MH(type, C.m)}$$

กฎการลบตัวจัดการเมธอด (Method Handle Erasure) แบบ static:

$$\frac{invokedynamic(new MH(t, C.m), \bar{e}): Object \quad D=rettype(t) \quad typesof(\bar{e})=argtypes(t)}{invokedynamic(C.m, \bar{e}): D}$$

กฎการลบตัวจัดการเมธอด (Method Handle Erasure) แบบ virtual:

$$\frac{invokedynamic(new MH(t, C.m), this, \bar{e}): Object \quad D=rettype(t) \quad typesof(this \oplus \bar{e})=argtypes(t)}{invokedynamic(C.m, this, \bar{e}): D}$$

กฎการ bind this สำหรับ invokedynamic:

$$\frac{invokedynamic(C.m, this, \bar{e}): D \quad typeof(this)=C}{this.m(\bar{e}):D}$$

กฎการเรียกใช้เมธอดจริงของ invokestatic:

$$\frac{invokedynamic(C.m, \bar{e}): D}{C.m(\bar{e}): D}$$

กฎการแคสท์ชนิดของวัตถุเป็นอินเทอร์เฟส:

$$\frac{(I)new C() \quad class C extends D implements I \{...\} ok}{(new C()) as I}$$

กฎการเรียกใช้เมธอดแบบ virtual:

$$\frac{body(m, C) = x \Rightarrow e_0 \quad method(m, I) \text{ ok}}{new C().m(\bar{e}) \rightarrow \{\bar{e}/x, new C()/this\}e_0}$$

กฎการเรียกใช้เมธอดปกติ:

$$\frac{body(m, C) = x \Rightarrow e_0}{C.m(\bar{e}) \rightarrow \{\bar{e}/x\}e_0}$$

กฎการเรียกใช้เมธอดบนอินเทอร์เฟส:

$$\frac{body(m, C) = x \Rightarrow e_0}{(new C() \text{ as } I).m(\bar{e}) \rightarrow \{\bar{e}/x, new C()/this\}e_0}$$

กฎการเรียกใช้เมธอดของซูเปอร์คลาส:

$$\frac{body(m, C) = x \Rightarrow e_0 \quad class C \text{ extends } A \{...\} \text{ ok}}{new C().m(\bar{e}) \rightarrow \{\bar{e}/x, (new C() \text{ as } A)/super, new C()/this\}e_0}$$

กฎการดึงค่าฟิลด์

$$\frac{field(f, C) = D f}{new C(\bar{f}: \bar{e}).d \rightarrow e}$$

กฎการเรียกใช้ invokedynamic สำหรับคอนสตรัคเตอร์:

$$\frac{(name \Rightarrow \langle init \rangle, type \Rightarrow (\bar{C}):C) \quad C = lookup(CT, \langle init \rangle, type)}{invokedynamic(new MH():C, C.\langle init \rangle, new C, \bar{e}) \rightarrow new C(\bar{f}: \bar{e})}$$

ในบทนี้ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียกใช้เมธอดในรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาจาวา รวมทั้งกฎการแปลงการเรียกใช้เหล่านั้นให้อยู่ในรูปของการเรียกใช้ด้วยชุดคำสั่ง invokedynamic สำหรับในบทถัดไปจะกล่าวถึงการทดสอบทั้งในเชิงความถูกต้องและเชิงประสิทธิภาพของโปรแกรมที่ได้รับการแปลงเป็น invokedynamic เรียบร้อยแล้ว

บทที่ 4

การทดสอบ

การทดสอบมีสองแนวทางคือ การทดสอบความถูกต้องและการทดสอบประสิทธิภาพ โดยมีการทดสอบโดยใช้ชุดตัววัด (Benchmark) ซึ่งตัววัดในชุดดังกล่าวเป็นโปรแกรมภาษาจาวา ที่ทำการแปลงเป็นด้วยคอมไพเลอร์ที่พัฒนาขึ้น และมีการเรียกใช้คำสั่ง invoke ในรูปแบบต่าง ๆ

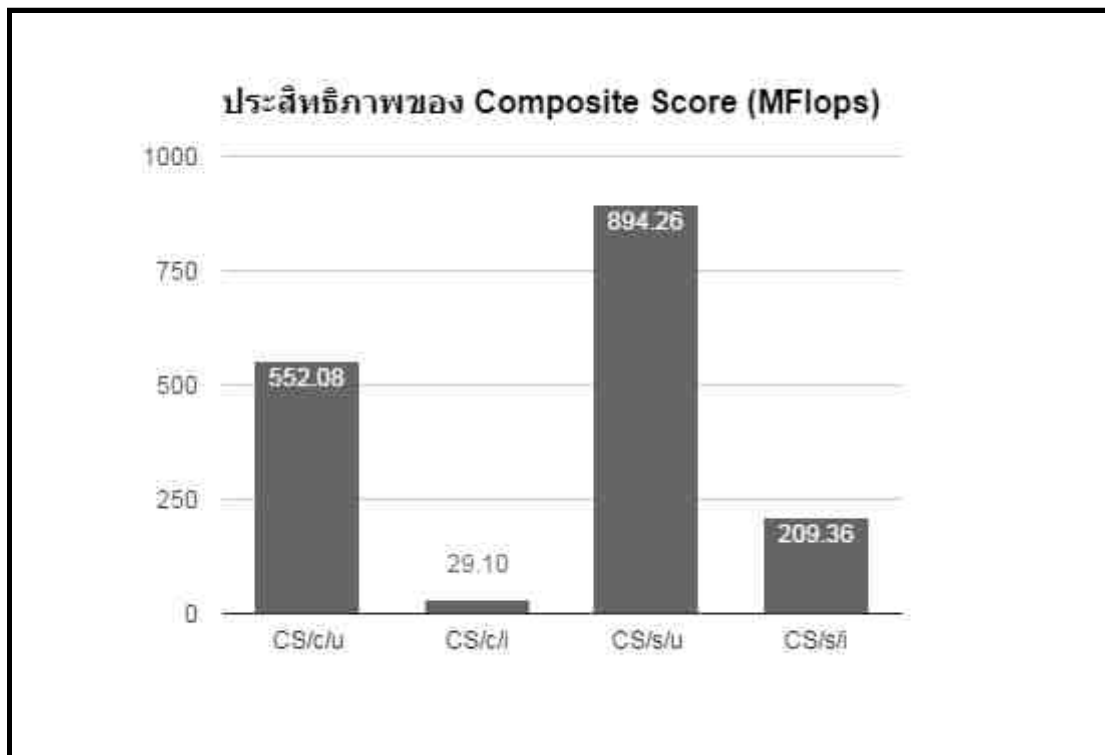
การทดสอบความถูกต้องของโปรแกรมกำหนดโดยให้สามารถแปลง และสั่งให้โปรแกรมตัววัด ที่เตรียมขึ้นทำงานได้ถูกต้องทั้งหมด ในขณะเดียวกันก็วัดประสิทธิภาพของโปรแกรมที่แปลงแล้วเทียบกับโปรแกรมที่ยังไม่ได้แปลง ตัววัด ที่นำมาทดสอบเป็นระบบตัววัดประสิทธิภาพของ SciMark 2.0 (Pozo and Miller, 2011) ซึ่งเป็นที่ยอมรับและใช้กันแพร่หลายในการวัดประสิทธิภาพของคอมไพเลอร์และระบบรันไทม์สำหรับภาษาจาวา

ในการทดสอบมีการตั้งสมมติฐานไว้ว่า การทดสอบความถูกต้องของโปรแกรมควรเป็น 100% และ ประสิทธิภาพของแต่ละตัววัดเมื่อโปรแกรมใช้ชุดคำสั่ง invokedynamic จะอยู่ในระดับเกิน 20% ของโปรแกรมที่ไม่ได้คอมไพล์เป็น invokedynamic

4.1 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ Composite Score

ตัววัด Composite Score เป็นตัววัดในชุด SciMark 2 โดยมี 4 คอนฟิกูเรชันในการวัดประสิทธิภาพดังนี้

CS/c/u	คือ Composite Score ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและไม่ได้ผ่านการแปลง
CS/c/i	คือ Composite Score ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์ให้เป็น invokedynamic แล้ว
CS/s/u	คือ Composite Score ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและไม่ได้ผ่านการแปลง
CS/s/i	คือ Composite Score ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์ให้เป็น invokedynamic แล้ว

รูปที่ 4.1 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Composite Score ใน SciMark 2.0

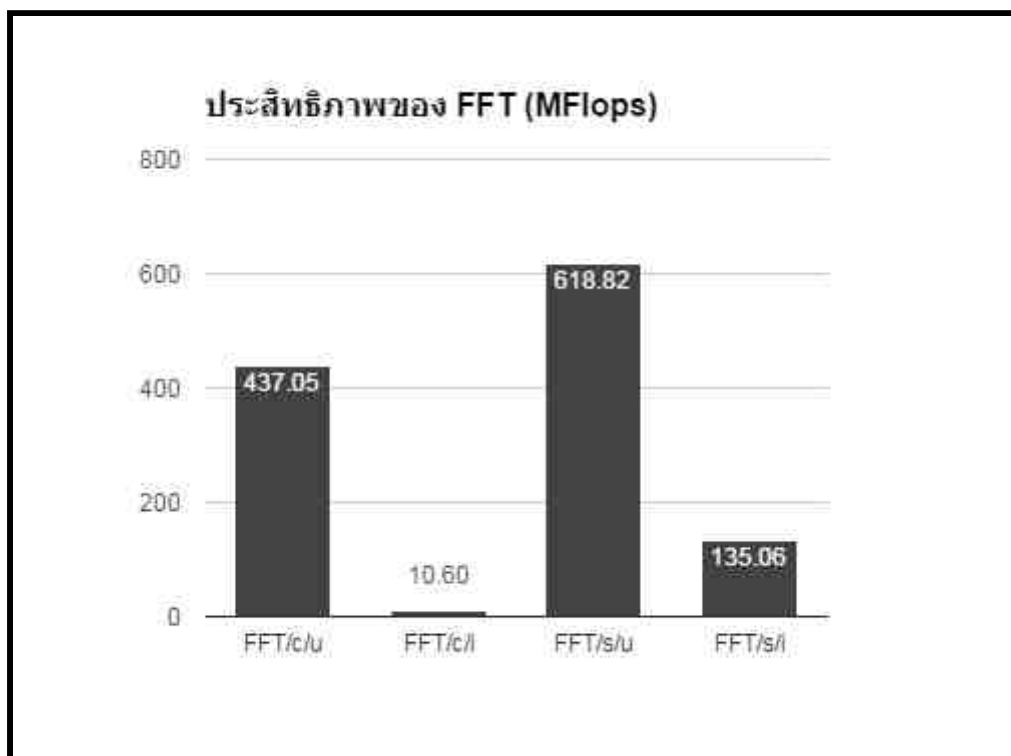
ในการทดลองที่ 4.1 นี้วัดหน่วยของประสิทธิภาพเป็น MFlops โดยค่าสูงจะแสดงถึงประสิทธิภาพมาก จะเห็นได้ว่า client โหมดของ JVM ที่ทำงานด้วยชุดคำสั่ง invokedynamic (CS/c/i) นั้นประสิทธิภาพยังไม่สูงเมื่อเทียบกับโปรแกรมที่ไม่ได้ผ่านการแปลง (CS/c/u) ในขณะที่ server โหมดของ JVM ที่ทำงานด้วยชุดคำสั่ง invokedynamic (CS/s/i) มีประสิทธิภาพสูงถึง 1 ใน 5 ของโปรแกรมที่ไม่ได้ผ่านการแปลง (CS/s/u)

4.2 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ FFT

ตัววัด FFT เป็นตัววัดที่อยู่ในชุด SciMark 2.0 เช่นเดียวกับ Composite Score โดย FFT มีลักษณะที่เน้นการคูณเมตริกซ์ที่เป็นจำนวนทศนิยม ตัววัดมีคอนฟิกูเรชัน 4 แบบดังนี้

- FFT/c/u คือ FFT ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและไม่ได้ผ่านการแปลง
- FFT/c/i คือ FFT ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์ให้เป็น invokedynamic แล้ว
- FFT/s/u คือ FFT ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและยังไม่ได้ผ่านการแปลง

FFT/s/i คือ FFT ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์ให้เป็น invokedynamic แล้ว

รูปที่ 4.2 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ FFT ใน SciMark 2.0

เช่นเดียวกับการทดลองที่ 4.1 ในการทดลองที่ 4.2 นี้ประสิทธิภาพของโปรแกรมมีหน่วยวัดเป็น MFlops โดยค่ามากหมายถึงมีประสิทธิภาพสูง จะเห็นได้ว่าคอนฟิกูเรชัน FFT/s/i มีความเร็วถึง 1 ใน 5 ของคอนฟิกูเรชัน FFT/s/u ซึ่งสอดคล้องกับการทดลอง 4.1

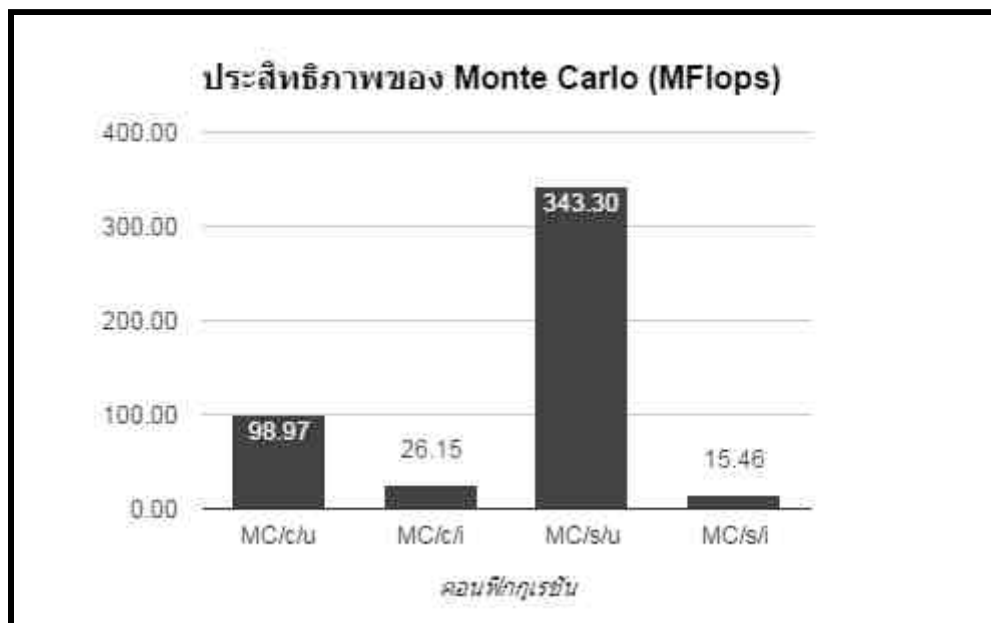
4.3 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ Monte Carlo

ตัววัด Monte Carlo เป็นอีกหนึ่งตัววัดที่อยู่ใน SciMark 2.0 ซึ่งเป็นการอิมพลีเมนต์อัลกอริทึม Monte Carlo ตามชื่อตัววัด ในลักษณะเดียวกันกับตัววัดอื่นของชุด SciMark 2.0 การทดลองมี 4 คอนฟิกูเรชันดังต่อไปนี้

MC/c/u คือ Monte Carlo ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์
MC/c/i คือ Monte Carlo ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

MC/s/u คือ Monte Carlo ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์

MC/s/i คือ Monte Carlo ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

รูปที่ 4.3 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Monte Carlo ใน SciMark 2.0

4.4 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ SOR

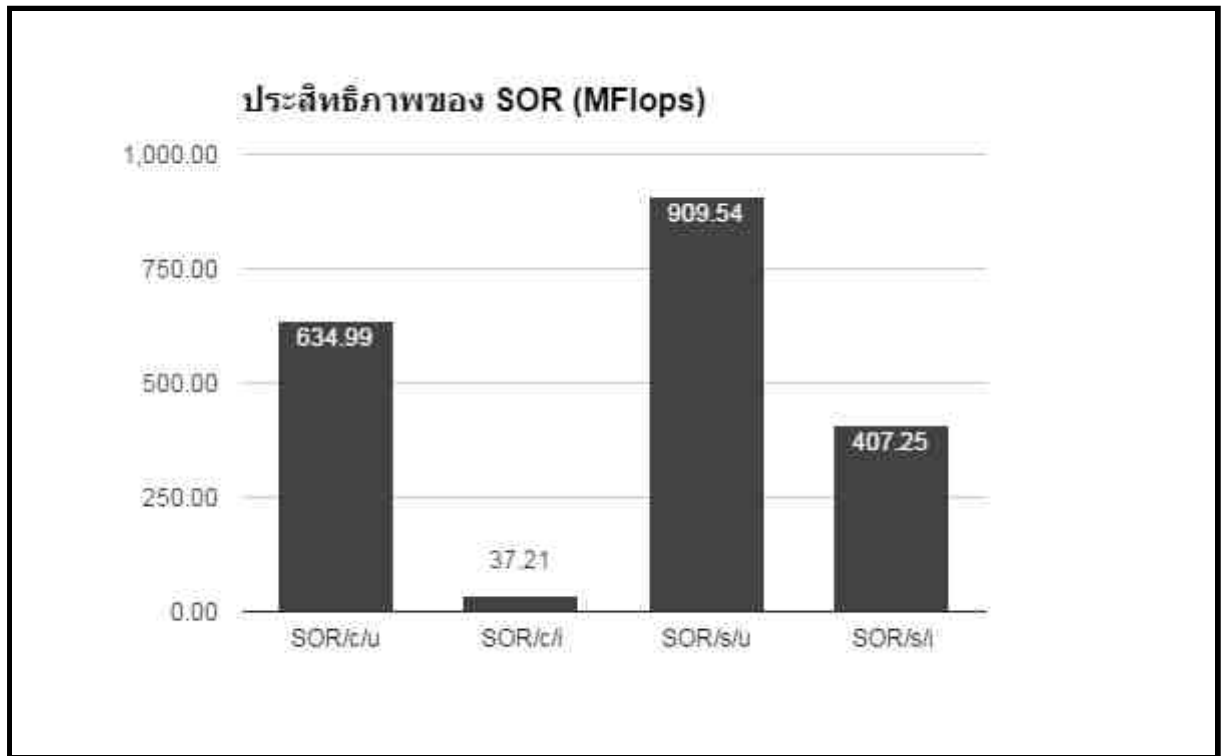
ตัววัด SOR เป็นตัววัดในชุด SciMark ที่เน้นการประมวลผลที่ใช้การวนรอบและเลขจำนวนเต็ม ในลักษณะเดียวกันกับตัววัดอื่นของชุด SciMark 2.0 การทดลองมี 4 คอนฟิกูเรชันดังต่อไปนี้

SOR/c/u คือ SOR ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์

SOR/c/i คือ SOR ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

SOR/s/u คือ SOR ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์

SOR/s/i คือ SOR ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

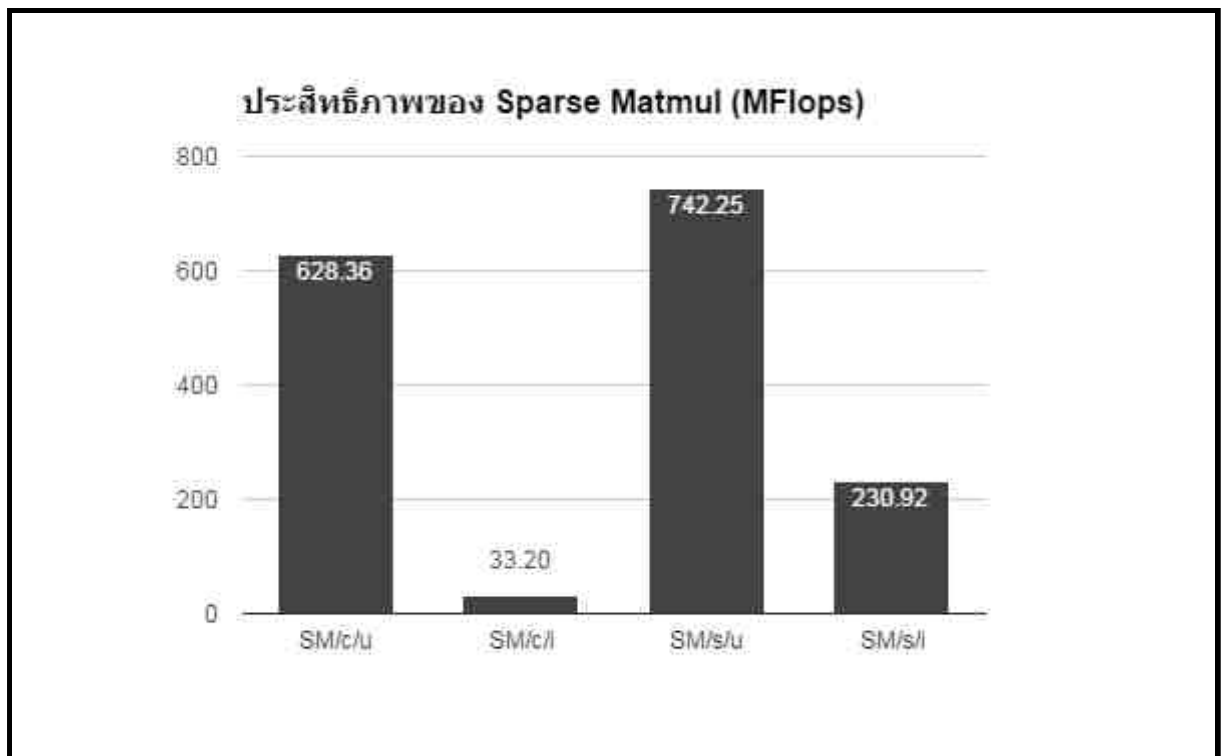
รูปที่ 4.4 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ SOR ใน SciMark 2.0

จากรูปที่ 4.4 ประสิทธิภาพของ SOR ใน server โหมดที่ผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic (SOR/s/i) แล้วนั้นมีประสิทธิภาพเกือบ 45% ของโปรแกรมที่ยังไม่ผ่านการคอมไพล์ (SOR/s/u) แสดงให้เห็นว่า JVM สามารถประมวลผลประสิทธิภาพของชุดคำสั่ง invokedynamic สำหรับการคำนวณแบบจำนวนเต็มได้ดีกว่าการคำนวณแบบทศนิยม

4.5 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ Sparse Matmul

ตัววัด Sparse Matmul เป็นตัววัดในชุด SciMark ที่เน้นการประมวลผลอะเรย์สองมิติขนาดใหญ่ ในลักษณะเดียวกันกับตัววัดอื่น ๆ ในชุด SciMark คอนฟิกูเรชันในการทดลองนี้มีจำนวน 4 คอนฟิกูเรชันดังต่อไปนี้

- SM/c/u คือ Sparse Matmul ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์
- SM/c/i คือ Sparse Matmul ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว
- SM/s/u คือ Sparse Matmul ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์
- SM/s/i คือ Sparse Matmul ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

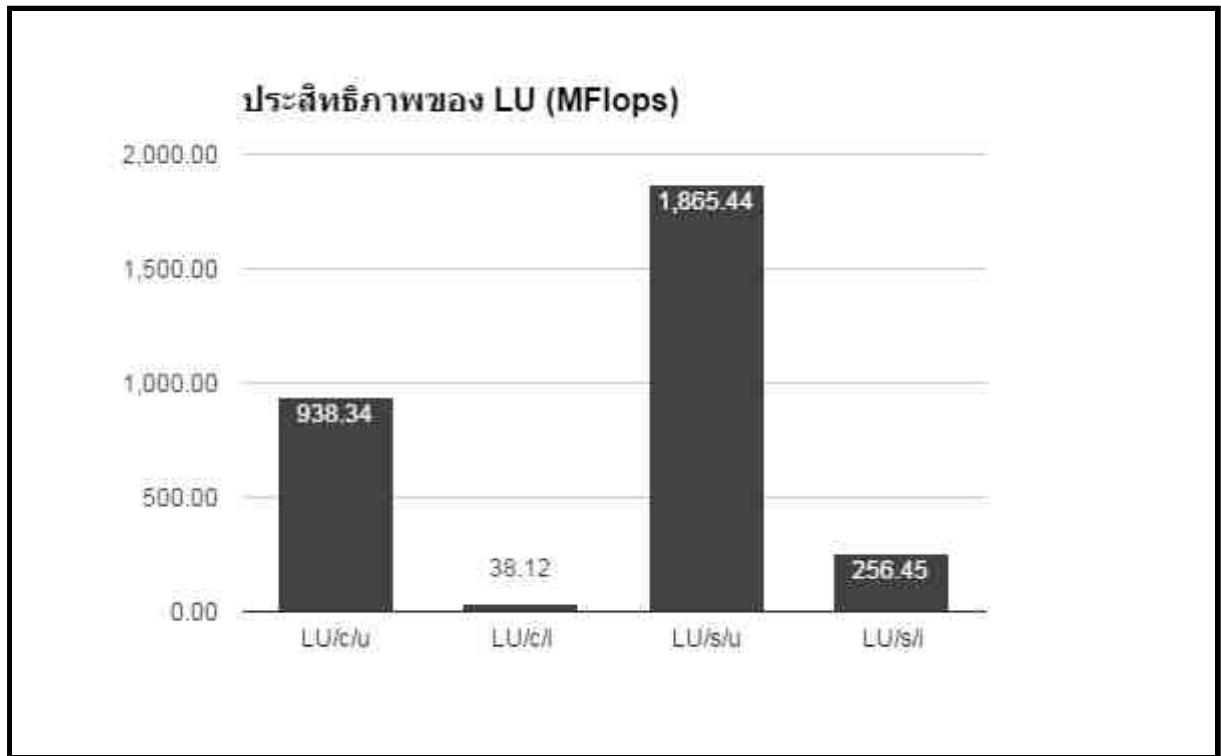
รูปที่ 4.5 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของ Sparse Matmul ใน SciMark 2.0

จากรูปที่ 4.5 คอนฟิกูเรชัน SM/s/i มีประสิทธิภาพเกือบ 1 ใน 3 ของ SM/s/u แสดงให้เห็นว่า JVM สามารถประมวลผลประสิทธิภาพของชุดคำสั่ง invokedynamic สำหรับการคำนวณอะเรย์สองมิติได้มีประสิทธิภาพกว่าสมมติฐาน

4.6 ผลการทดลองการวัดประสิทธิภาพของ LU

ตัววัด LU เป็นตัววัดในชุด SciMark ที่เน้นการแยกตัวประกอบ LU ซึ่งเป็นลักษณะเช่นเดียวกันกับตัววัดอื่น ๆ ในชุด SciMark คอนฟิกูเรชันในการทดลองนี้มีจำนวน 4 คอนฟิกูเรชันดังต่อไปนี้

LU/c/u	คือ LU ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์
LU/c/i	คือ LU ที่รันด้วย JVM ใน client โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว
LU/s/u	คือ LU ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและยังไม่ผ่านการคอมไพล์
LU/s/i	คือ LU ที่รันด้วย JVM ใน server โหมดและผ่านการคอมไพล์เป็น invokedynamic แล้ว

รูปที่ 4.6 กราฟแสดงการวัดประสิทธิภาพของการแยกตัวประกอบ LU ใน SciMark 2.0

จากผลการทดสอบในรูปที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของโปรแกรมในคอนฟิกูเรชัน LU/s/i ซึ่งใช้ชุดคำสั่ง `invokedynamic` นั้นมีประสิทธิภาพเพียง 13% ของ LU/s/u ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ไม่ได้คอมไพล์เป็นชุดคำสั่ง `invokedynamic` และไม่เป็นไปตามสมมติฐาน โดยการประมวลผลการแยกตัวประกอบ LU น่าจะมีลักษณะการคำนวณที่ซับซ้อนในลักษณะที่ JVM ไม่สามารถปรับปรุงคุณภาพ `invokedynamic` ของโปรแกรมนี้ได้เต็มที่เมื่อเทียบกับตัววัดในการทดลองที่ 4.1-4.5

ในบทนี้ได้กล่าวถึงการทดสอบความถูกต้องและประสิทธิภาพของโปรแกรมที่แปลงชุดคำสั่ง `invokedynamic` โดยพบว่า การแปลงโปรแกรมตัววัดทั้งหมดทำงานได้ถูกต้อง 100% และประสิทธิภาพของโปรแกรมที่รันด้วยคำสั่ง `invokedynamic` นั้นมีประสิทธิภาพเกิน 20% ของโปรแกรมที่ยังไม่ได้แปลง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐาน ในบทถัดไปจะเป็นบทสรุปของเอกสารงานวิจัยนี้

บทที่ 5

บทสรุป

โปรแกรมที่สนับสนุน `invokedynamic` มีลักษณะพิเศษที่ยืดหยุ่น สามารถใช้พัฒนาแอปพลิเคชันที่ต้องการความเป็นพลวัตได้ ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้ทำการพัฒนาคอมไพเลอร์สำหรับแปลงโปรแกรมในภาษาจาวาที่ผ่านการคอมไพล์ด้วย `javac` แล้วอีกครั้งหนึ่ง ให้มีการใช้งานชุดคำสั่ง `invokedynamic` เพื่อสนับสนุนคุณสมบัติความเป็นพลวัตดังกล่าว

เพื่ออธิบายถึงความหมายของกฎการแปลงโปรแกรมปกติให้เป็นโปรแกรมในรูปแบบ `invokedynamic` ในบทที่ 3 ได้มีการอธิบายกฎที่ใช้สร้างคอมไพเลอร์ตามรูปแบบแคลคูลัสภาษา `Featureweight Java` โดยกฎของการแปลงนั้นครอบคลุมการเรียกใช้เมธอดเชิงสถิติ การเรียกใช้เมธอดเชิงเสมือน การเรียกใช้เมธอดบนอินเทอร์เน็ตเฟส การเรียกใช้เมธอดสืบทอด และการเรียกใช้คอนสตรักเตอร์ พร้อมทั้งยกตัวอย่างโปรแกรมที่สามารถแปลงได้อย่างถูกต้องด้วยกฎการแปลงโปรแกรม

ในบทที่ 4 ได้นำเสนอการวัดความถูกต้องและประสิทธิภาพของคอมไพเลอร์ที่พัฒนาขึ้น โดเมนชุดตัววัดนำมาจาก `SciMark 2.0 Benchmark` (Pozo and Miller, 2011) โดยนำตัววัดแต่ละตัวมาผ่านการแปลงด้วยคอมไพเลอร์ที่พัฒนาขึ้นและวัดประสิทธิภาพเทียบกับโปรแกรมที่ยังไม่ได้ทำการแปลง โดยตั้งสมมติฐานว่าความถูกต้องควรเป็น 100% และประสิทธิภาพควรเกิน 20% ของโปรแกรมเดิม จากการทดสอบสรุปได้ว่า ความถูกต้องของการแปลงเป็นไปตามสมมติฐาน ในขณะที่ประสิทธิภาพของโปรแกรมตัววัดที่แปลงเป็น `invokedynamic` แล้วนั้นส่วนใหญ่จะได้ประสิทธิภาพเกิน 20% มีเพียงตัววัดการแยกตัวประกอบ LU เท่านั้นที่ประสิทธิภาพต่ำ ทั้งนี้เกิดจากความซับซ้อนของอัลกอริทึมในโปรแกรมตัววัดที่ทำให้ JVM ไม่สามารถปรับปรุงประสิทธิภาพได้เต็มที่ในขณะรัน

จากผลการทดสอบพบว่า โหมด `server` ของ JVM ทำงานได้ดีกว่าโหมด `client` สำหรับการปรับปรุงประสิทธิภาพของชุดคำสั่ง `invokedynamic` อย่างชัดเจน และ JVM สามารถปรับปรุงประสิทธิภาพของการคำนวณเลขจำนวนเต็มที่ใช้ชุดคำสั่ง `invokedynamic` ได้ดีกว่าการประมวลผลทศนิยม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ปกติ

การศึกษาในระยะถัดไปนั้นสามารถทำได้โดยการนำ JVM รุ่น 8 และ 9 มาทดลองเทียบประสิทธิภาพ เนื่องจากมีแนวโน้มว่าระบบ invokedynamic ภายใน JVM ทั้งสองรุ่นจะได้รับการปรับปรุงประสิทธิภาพที่สูงขึ้น รวมทั้งการนำระบบที่พัฒนาขึ้นมาประยุกต์สร้างเป็นระบบเชิงพลวัตชนิดต่าง ๆ เช่น ระบบเชิงลักษณะ ระบบโมดูลเชิงวัตถุที่ทำงานเป็นอิสระต่อกันได้เป็นต้น

บรรณานุกรม

1. Bodden, E. Invokedyynamic slower than reflection? (ca. 2010) URL:
<http://mail.openjdk.java.net/pipermail/mlvm-dev/2010-June/001769.html>
2. Da Vinci Machine project, the. (ca. 2009). URL:
<http://openjdk.java.net/projects/mlvm>.
3. Forax, R. The JSR-292 Backport Project (ca. 2009). URL:
<http://wiki.jvmlangsummit.com/images/b/b1/Jsr292-backport.pdf>
4. Gosling, J., Joy, B., Steele, G., Barcha, G. and Buckley, A. 2013. The Java Language Specification. Java SE 7 Edition.
5. Hickey, R. et al. Clojure project (ca. 2015). URL: <http://clojure.org>.
6. Hugunin, J. et al. Jython project (ca. 2015). URL: <http://www.jython.org>.
7. Igarachi, A., Pierce, B. C., and Wadler, P. Featherweight Java: a minimal core calculus for Java and GJ. ACM Trans. Program. Lang. Syst. v.23 n.3., pp. 396-450, May 2001.
8. Kaewkasi, C. An Aspect-Oriented Approach to Productivity Improvement for A Dynamic Language using Typing Concerns. PhD thesis, The University of Manchester, 2009.
9. Kiczales, G., Lamping, J., Mendhekar A., Maeda, C., Lopes, C., Loingtier, J. and Irwin, J. Aspect-Oriented Programming, In Proceedings of ECOOP'97, Lecture Notes in Computer Science, Springer, vol.1241, pp.220-242, 1997.
10. Koenig, D., Glover, A., King, P., Laforge, G., and Skeet, J. 2007. Groovy in Action. Manning Publications Co.
11. Lindholm, T. and Yellin, F. 1999. Java Virtual Machine Specification. 2nd. Addison-Wesley Longman Publishing Co., Inc.
12. Matsumoto, Y. et al. Ruby Documentation (ca. 2015). URL:
<https://www.ruby-lang.org/en/documentation/>
13. Mozilla Corp. Rhino: JavaScript for Java (ca. 2015). URL:
<http://www.mozilla.org/rhino>.
14. Nutter, C. et al. JRuby project (ca. 2015). URL:
<http://kenai.com/projects/jruby>.

15. Oracle Corp. 2010. The OpenJDK Project (ca. 2010). URL:
<http://openjdk.java.net/projects/>
16. Ponge, J., and Mouël, F. L. (2012). JooFlux: Hijacking Java 7 InvokeDynamic To Support Live Code Modifications. arXiv preprint arXiv:1210.1039.
17. Pozo, R. and Miller, B. Java SciMark 2.0 (ca. 2011). URL:
<http://math.nist.gov/scimark2>.
18. Rose, J. 2008. JSR 292: Supporting dynamically typed languages on the Java platform. <http://jcp.org/en/jsr/detail?id=292>.
19. Rose, J. 2009. Bytecodes meet combinators: invokedynamic on the JVM. In Proceedings of the Third Workshop on Virtual Machines and intermediate Languages (Orlando, Florida, October 25 - 29, 2009). VMIL '09. ACM, New York, NY, 1-11. DOI=<http://doi.acm.org/10.1145/1711506.1711508>.
20. TIOBE Software. 2015. Programming Community Index (ca. 2015). URL:
<http://www.tiobe.com/index.php/content/paperinfo/tpci/index.html>

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ (ภาษาไทย) ดร. ชาณวิทย์ แก้วกลี
(ภาษาอังกฤษ) Dr. Chanwit Kaewkasi
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3840100382000
3. ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์
4. หน่วยงาน
สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์
สำนักวิชาวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
044-224224
chanwit@sut.ac.th
5. ประวัติการศึกษา

ปี	ระดับการศึกษา	อักษรย่อปริญญาและชื่อเต็ม	สาขาวิชา	สถาบัน
2539-2542	ปริญญาตรี	วศ.บ. / วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1)	วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
2544-2546	ปริญญาโท	วศ.ม. / วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต	วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2549-2553	ปริญญาเอก	Ph.D. / Computer Science	Computer Science	The University of Manchester, UK

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
เทคโนโลยีเชิงวัตถุ, เทคโนโลยีเชิงลักษณะ, วิศวกรรมซอฟต์แวร์
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ :
 - 7.1. หัวหน้าโครงการวิจัย: โครงการวิจัยการออกแบบระบบคลัสเตอร์สำหรับกลุ่มเครื่องแม่ข่ายโปรแกรมประยุกต์ ทูลอดหนุนการวิจัยเพื่อสนับสนุนการสร้างและพัฒนา
นักวิจัยรุ่นใหม่ ปี พ.ศ. 2547

- 7.2. หัวหน้าโครงการวิจัย: โครงการวิจัยการออกแบบและพัฒนาเฟรมเวิร์คการเชื่อมต่อข้อมูลสำหรับลูกข่ายแบบบางของระบบกลุ่มแม่ข่ายโปรแกรมประยุกต์ ทุนอุดหนุนการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปี พ.ศ. 2548
- 7.3. ผู้ร่วมวิจัย: โครงการวิจัยการพัฒนาซอฟต์แวร์ตัวอย่างด้านความปลอดภัยอาหาร ทุนนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ปีพ.ศ.2547
8. งานวิจัยที่ดำเนินการเสร็จแล้ว :
 - 8.1. โครงการวิจัยการออกแบบระบบคลัสเตอร์สำหรับกลุ่มเครื่องแม่ข่ายโปรแกรมประยุกต์ ปีที่พิมพ์ 2548
แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
 - 8.2. โครงการวิจัยการพัฒนาซอฟต์แวร์ตัวอย่างด้านความปลอดภัยอาหาร ปีที่พิมพ์ 2548
แหล่งทุน กองทุนนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
 - 8.3. โครงการวิจัยการออกแบบและพัฒนาเฟรมเวิร์คการเชื่อมต่อข้อมูลสำหรับลูกข่ายแบบบางของระบบกลุ่มแม่ข่ายโปรแกรมประยุกต์ ปีที่พิมพ์ 2553
แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
 - 8.4. โครงการการพัฒนาซอฟต์แวร์สำหรับจัดการและรายงานตำแหน่งพิกัดยานพาหนะที่สามารถปรับแต่งได้ด้วยภาษาเฉพาะทางภาษาไทย
แหล่งทุน กองทุนนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
9. งานวิจัยระหว่างดำเนินการ:
 - 9.1. โครงการพัฒนาระบบปฏิบัติการเฉพาะทางสำหรับการศึกษาโครงสร้างผลึกโปรตีนสถานะภาพ อยู่ระหว่างดำเนินการ คิดเป็นร้อยละ 90
แหล่งทุน สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ